

Myran

Jag klämmer en myra under min tumme,
lugnt beräknande,
för att veta att den säkert dör.
Jag har ingenting emot den som sådan,
jag till och med beundrar denna insekt,
så lik människan
med sin perfekta organisation,
sin drottning, sina arbetsmyror
de fulländade myrägcellerna
och omtanken om efterkomman
i stackens intresse.

Emellertid råkar den ha sitt bo
någonstans i väggen till mitt kök.
Den inkräktar på mitt livsrum
och därför måste den dö.

Jag har tänkt mycket på
hur problemet kunde lösas anorlunda,
mindre obönhörligt.
Jag har förklarat för dess anförvanter
att de borde flytta från mitt kök
och bygga sina liv på ett ofarligare ställe.
Men de bryr sig inte om att lyssna
utan springer lika envist oförfärat
på min diskbänk.

Var inte så säker, lilla människa
som krälar över jordens berg och ängar
och likt ohyra förintar andra arter,
som loppor hoppar från månen och tillbaka.
Nog finns i världsaltet en ännu större tumme
som kommer utan brådska en dag att krossa dig

Minns myran.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Barbro Stuart-Beck med Poeter.se id #29658 innehar upphovsrätten